

shariatkhoda.org

ضمیمه ۸b: قربانی‌ها، چرا امروز قابل اجرا نیستند

این صفحه بخشی از مجموعه‌ای است که احکام خدا را بررسی می‌کند؛ احکامی که تنها زمانی قابل اطاعت بودند که معبد در اورشليم برپا بود.

- ضمیمه ۸a: احکام خدا که به معبد نیاز دارند
- ضمیمه ۸b: قربانی‌ها، چرا امروز قابل اجرا نیستند (صفحه کنونی).
- ضمیمه ۸c: اعیاد کتاب مقدس، چرا هیچ‌یک از آن‌ها امروز قابل اجرا نیست
- ضمیمه ۸d: احکام طهارت، چرا بدون معبد قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸e: دهیک‌ها و نوبرانه‌ها، چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸f: آیین عشا‌ی ربانی، شام آخر عسی عید فصّح بود
- ضمیمه ۸g: احکام نذیر و نذرها، چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸h: اطاعت جزئی و نمادین مرتبط با معبد
- ضمیمه ۸i: صلیب و معبد

آنچه شریعت واقعاً مطالبه می‌کرد

در میان همه فرمان‌هایی که به اسرائیل داده شد، هیچ‌کدام با چنین دقتی مانند قربانی‌ها توصیف نشده‌اند. خدا همه چیز را مشخص کرد: نوع حیوان، سن، سلامت، شیوه به‌کارگیری خون، جایگاه مذبح، نقش کاهنان، و حتی جامه‌هایی که هنگام خدمت بر تن می‌کردند. هر قربانی — قربانی سوختنی، قربانی گناه، قربانی تقصیر، قربانی سلامتی، و قربانی‌های روزانه — از الگوی الهی پیروی می‌کرد که هیچ جایی برای خلاقیت شخصی یا تفسیر جایگزین باقی نمی‌گذاشت. «کاهن چنین کند... مذبح اینجا باشد... خون در آنجا قرار گیرد...». شریعت خدا نظامی از اطاعت دقیق است، نه مجموعه‌ای از پیشنهاد‌های قابل تطبیق.

قربانی هرگز صرفاً «کشتن حیوانی برای خدا» نبود. این عملی مقدس بود که فقط در صحن معبد انجام می‌شد (لاویان ۱۷:۳-۵؛ تثنیه ۱۲:۵-۶؛ تثنیه ۱۲:۱۱-۱۴)، فقط به‌دست کاهنان تقدیس‌شده از نسل هارون (خروج ۲۸:۱؛ خروج ۲۹:۹؛ لاویان ۱:۵؛ اعداد ۱۸:۷)، و فقط تحت شرایط طهارت آیینی (لاویان ۷:۱۹-۲۱؛ لاویان ۲۲:۲-۶). عبادت‌کننده محل را انتخاب نمی‌کرد. عبادت‌کننده تعیین نمی‌کرد چه کسی خدمت را انجام دهد. عبادت‌کننده تصمیم نمی‌گرفت خون چگونه یا کجا به‌کار رود. تمام این نظام، طرحِ خودِ خدا بود و اطاعت، احترام گذاشتن به هر جزئی از این طرح را می‌طلبید (خروج ۲۵:۴۰؛ خروج ۲۶:۳۰؛ لاویان ۱۰:۱-۳؛ تثنیه ۱۲:۳۲).

اسرائیل در گذشته چگونه این احکام را اطاعت می‌کرد

وقتی معبد برپا بود، اسرائیل این احکام را دقیقاً همان‌گونه که فرمان داده شده بود اطاعت می‌کرد. نسل‌های موسی، یوشع، سموئیل، سلیمان، حزقیاء، یوشیا، عزرا و نحمیا همگی از راه قربانی‌هایی به خدا نزدیک می‌شدند که خودِ او مقرر کرده بود. هیچ‌کس مذبح را جایگزین نکرد. هیچ‌کس آیین تازه‌ای ابداع نکرد. هیچ‌کس در خانه‌ها یا گردهمایی‌های محلی قربانی تقدیم نکرد. حتی پادشاهان — با همهٔ اقتدارشان — از انجام وظایفی که مخصوص کاهنان بود منع شده بودند.

کتاب مقدس بارها نشان می‌دهد که هرگاه اسرائیل کوشید این نظام را تغییر دهد — با تقدیم قربانی در مکان‌های غیرمجاز یا با سپردن وظایف مقدس به غیرکاهنان — خدا پرستش آنان را رد کرد و اغلب داوری آورد (اول سموئیل ۱۳:۸-۱۴؛ دوم تواریخ ۱۶:۲۶-۲۱). وفاداری یعنی انجام دقیق آنچه خدا گفته است، در جایی که او برگزیده، و به‌وسیلهٔ خادمانی که او منصوب کرده است.

چرا این احکام امروز قابل اطاعت نیستند

پس از ویرانی معبد در سال ۷۰ میلادی به‌دست رومیان، کل نظام قربانی‌ها عملاً غیرقابل اجرا شد. نه به این دلیل که خدا آن را لغو کرده باشد، بلکه چون ساختاری که خدا خود برای اطاعت از این احکام مقرر کرده بود دیگر وجود ندارد. نه معبدی هست، نه مذبحی، نه قدس‌الاقداسی، نه کهناتی تقدیس‌شده، نه نظامی تثبیت‌شده از طهارت، و نه مکانی مجاز بر روی زمین که خون قربانی بتواند در حضور خدا عرضه شود.

بدون این عناصر، چیزی به نام «تمام تلاش خود را کردن» یا «نگه داشتن روح شریعت» وجود ندارد. اطاعت، شرایطی را می‌طلبد که خدا برقرار کرده است. وقتی آن شرایط از میان برداشته می‌شوند، اطاعت ناممکن می‌شود — نه به این سبب که ما نخواهیم اطاعت کنیم، بلکه به این دلیل که خودِ خدا ابزارهای لازم برای اجرای این احکام خاص را برداشته است.

آنچه دانیال دربارهٔ توقف قربانی‌ها نبوت کرد

خود کتب مقدس پیشگویی کرده بودند که قربانی‌ها متوقف خواهند شد — نه به این دلیل که خدا آن‌ها را لغو کند، بلکه چون معبد ویران خواهد شد. دانیال نوشت که «قربانی و هدیه متوقف خواهد شد» (دانیال ۹:۲۷)، اما علت را نیز بیان کرد: شهر و مقدسگاه به‌دست نیروهای دشمن ویران خواهد شد (دانیال ۹:۲۶). در دانیال ۱۲:۱۱ نیز نبی بار دیگر می‌گوید که قربانی دائمی «برداشته خواهد شد»؛ عبارتی که حذف از راه خشونت و ویرانی را توصیف می‌کند، نه لغو یک شریعت. هیچ‌چیز در دانیال نشان نمی‌دهد که خدا فرمان‌های خود را تغییر داده باشد. قربانی‌ها متوقف شدند، زیرا معبد ویران شد — دقیقاً همان‌گونه که نبی گفته بود. این امر تأیید می‌کند که خود شریعت دست‌نخورده باقی مانده است؛ تنها مکانی که خدا برای اطاعت برگزیده بود برداشته شد.

خطای قربانی‌های نمادین یا اختراعی

بسیاری از گروه‌های مسیحایی می‌کوشند بخش‌هایی از نظام قربانی را به‌صورت نمادین بازتولید کنند. آن‌ها وعده‌های فصیح برگزار می‌کنند و آن را «قربانی» می‌نامند. در گردهمایی‌ها بخور می‌سوزانند. آیین‌ها را بازنمایی می‌کنند، هدایایی را تکان می‌دهند، و وانمود می‌کنند که از طریق نمایش‌ها «تورات را گرامی می‌دارند». دیگران تعالیمی چون «قربانی‌های نبوتی»، «قربانی‌های روحانی»، یا «تمرین‌هایی برای معبد آینده» می‌سازند. این کارها مذهبی به نظر می‌رسند، اما اطاعت نیستند — بلکه اختراع‌اند.

خدا هرگز قربانی‌های نمادین نخواست. خدا هرگز جایگزین‌هایی را که زائیدهٔ تخیل انسانی‌اند نپذیرفت. و خدا جلال نمی‌یابد وقتی مردم می‌کوشند آنچه را که او فقط برای درون معبد فرمان داده است، بیرون از آن انجام دهند. تقلید از این فرامین بدون معبد، وفاداری نیست؛ بلکه بی‌اعتنایی به همان دقتی است که خدا هنگام برقراری آن‌ها به کار برد.

قربانی‌ها در انتظار معبدی هستند که فقط خدا می‌تواند آن را بازگرداند

نظام قربانی‌ها نه ناپدید شده، نه لغو شده، و نه با اعمال نمادین یا استعاره‌های روحانی ساختهٔ انسان‌ها جایگزین شده است. هیچ‌چیز در شریعت، انبیا، یا سخنان عیسی اعلام نمی‌کند که فرامین مربوط به قربانی‌ها به پایان رسیده‌اند. عیسی اعتبار جاودان هر بخش از شریعت را تأیید کرد و گفت حتی کوچک‌ترین جزء آن فرو نخواهد افتاد تا زمانی که آسمان و زمین بگذرد (متی ۵:۱۷-۱۸). آسمان و زمین هنوز پابرجاست. پس فرامین نیز باقی‌اند.

در سراسر عهد عتیق، خدا بارها وعده داد که عهد او با کهناتِ هارونی «جاودان» است (خروج ۲۹:۹؛ اعداد ۲۵:۱۳). شریعت، فرائض قربانی را «حکمی دائمی در تمام نسل‌ها» می‌خواند (برای نمونه: لاویان ۱۶:۳۴؛ لاویان ۲۳:۱۴؛ لاویان ۲۳:۲۱؛ لاویان ۲۳:۳۱؛ لاویان ۲۳:۴۱). هیچ نبی‌ای هرگز پایان این فرامین را اعلام نکرد. برعکس، انبیا از آینده‌ای سخن می‌گویند که در آن ملت‌ها خدای اسرائیل را حرمت می‌نهند و خانهٔ او «خانهٔ دعا برای همهٔ قوم‌ها» خوانده می‌شود (اشعیا ۵۶:۷) — همان آیه‌ای که عیسی برای دفاع از قداست معبد نقل کرد (مرقس ۱۱:۱۷). عیسی این آیه را نقل نکرد تا پایان معبد را اعلام کند، بلکه برای محکوم کردن کسانی که آن را فاسد می‌کردند.

از آنجا که شریعت هرگز این قربانی‌ها را لغو نکرد، و عیسی هرگز آن‌ها را لغو نکرد، و انبیا هرگز لغوشان را تعلیم ندادند، تنها به نتیجه‌ای می‌رسیم که کتاب مقدس اجازه می‌دهد: این فرامین بخشی از شریعت جاودان خدا باقی مانده‌اند و امروز صرفاً به این دلیل قابل اطاعت نیستند که عناصری که خود خدا مقرر کرده بود – معبد، کهنات، مذبح و نظام طهارت – در دسترس نیست.

تا زمانی که خدا آنچه را خود برداشته است بازنگرداند، موضع درست فروتنی است – نه تقلید. ما نمی‌کوشیم آنچه را خدا معلق کرده است بازسازی کنیم. ما مذبح را جابه‌جا نمی‌کنیم، مکان را تغییر نمی‌دهیم، آیین را دگرگون نمی‌سازیم، و نسخه‌های نمادین اختراع نمی‌کنیم. ما شریعت را به رسمیت می‌شناسیم، کمال آن را محترم می‌شماریم، و از افزودن یا کاستن بر آنچه خدا فرمان داده است سر باز می‌زنیم (تثنیه ۴:۲). هر چیز کمتر از این، اطاعت جزئی است، و اطاعت جزئی نافرمانی است.